

n. 46. 53. & seq. & quæst. 15. n. 11. & 12. *Cancer. variar. resolut. part. prima cap. 16. n. 30. Boss. de Alim. oblig. cap. 16. §. 6. n. 915.*

Attamen ea in præsentis facti specie nullum præbebat obstaculum quin Didacus Multiplicum, e jusque fructus consequeretur, quia Jacobus Pater, qui neque investimentum, neque multiplicum perfecerat numquam de facto administravit; Et proinde Juris conclusio tradita in terminis Patris administrantis Bona filii reddebatur inapplicabilis ex defectu administrationis, quam in hoc casu Pater nunquam exercuit; nec qualitas Administratoris, quæ non verificabatur de facto, suppleri saltem poterat ex fictione Juris, juxta quam præsumebatur, quod Pater Multiplicum perfecisset, ut arguit præterita Decisio §. *Hic verò.* Tum quia nulla aderat necessitas præsumendi, ac fingendi, quod Multiplicum fuisset de facto consummatum cum Jacobus etiam in suppositione non extantis Multiplici, rescire teneretur Didaco damnum ex illius omissione causatum, ex

- 19 *firmatis in Romana Censu 7. Decembris 1699. §. Quandoquidem coram bon. mem. Molines, in Romana Locorum Montium super fructibus 3. Februarii 1700. §. Sed & certius. §. Seq. coram bon. me. Ansaldo, & 16. Februarii 1705. §. Arguebant coram bon. me. Molines, & pritis in Romana, seu Cortonen. Pecuniaria 10. Decembris 1707. §. Et ratio cum seq. coram Eminentissimo Cardinali Scotto.* Tum etiã quia præsumptio inductiva compensationis descendens ab administratione requirit administrationem veram, & residere non debet in administratione ficta, & mentali, secundum quã verificabile haud esset quod Pater rei administratæ fructus in filii alimoniam impenderit, in quo propriè actus compensationis perficitur, ut eam reducendo ad sensum prædicum, & demonstrativum firmat *Ursell. in exam. oper. sive conclus. leg. concl. 89. verb. alimen. n. 86. & 250. Adden. ad Afflic. decis. 241. n. primo, Cancer. var. resol. cap. 16. n. 30. part. prima, Gratian. discept. forens. cap. 252. n. 33.* Tum demum quia re ad statum, & ad casum fictionis redacta nullatenus Jacobus Pater dici valisset Administrator, cum post vigesimum Legatariorum annum, Testator ei administrationem interdixit illamque plenariè in eosdè
- 20 *Legatarios transfulerit ad Text. in leg. Statu liber. §. Stichum. ff. de legat. 2. leg. prima, §. Mulier. ff. de liber. agnoscen. Tiraquell. de Retract. convent. §. primo Gloss. 2. nu. 46. Barbof. axiom. 156. n. 6.*

Undè exclusã à Jacobo quacumque administratione tum scilicet illa facti, quam nunquam retinuit, tum altera juris, quam retinere non poterat articulus agebatur in terminis Patris debitoris, in quo non præsumitur voluntas compensandi, nisi opportunè adhibita fuerit cõtraria protestatio juxta sententiam relatam in §. *Et hinc,* maxime quia agebatur de Patre Divite, & alimenta subministrata fuerunt in tenui quantitate scut. 15. quolibet mense; Unde eo fortior evadit præsumptio Juris, quod Pater noluisse compensare, *Garz. de Expens. cap. 4. n. 24. Menoch. de Arbitr. cas. 88. n. 20. Boss. de Matrimon. tit. de Aliment. oblig. cap. 16. n. 906. Ludovic. decis. Perus. 78. n. 11. & seq. part. 2. Marta Medic. decis. 86. n. 3. & 30. Rota coram Cavaler. decis. 637. n. primo.* Addito etiam quod in ordinibus directis Banco S. Spiritus, in quibus Jacobus de facili valisset suam pandere voluntatem nedum nihil dixit de cõpensatione, sed potius illam exclusit referendo solutionem ad causam provisionis filio debitæ, ibi per *sua provisione, e del. Servitore, -- juxta tradita per Corn. conf. 257. n. 9. & seqq. lib. primo.*

Nec contra Juris præsumptionem ex facti circumstantiis comprobatur exaudiri proueruit animadversio, quod Didacus fuisset Patri inuisus, & ad ejus instantiam carceratus. Quoniam non ex eo, quod Pater filium inobedientem coerceat, diminuta dicitur affectio paterna; Et de cetero dum ipsemet Pater in actu, quo Didacum emancipavit, eique donavit Domum sitam in Regione Pineæ eam exposuit rationem ob affectum Paternum, & benevolentiam, & prædilectionem, quibus semper persecutus fuit, & de præsentis profectur *D. Didacum de Avila ejus filium Primogenitum,* in dubium revocari amplius non merebatur dilectio paterna, quam ipsemet Jacobus verbis, & facto comprobavit.

Et ita videntibus quinto, & sexto, ac in Contradictorio Partium &c.

E A D E M,

Eodem;

Lunæ 3. Martii 1721.

ARGUMENTUM IDEM.

SUMMARIUM.

- 1 Pater censetur exclusus ab usufructu omnique alio commodo legati filiis relicti cum libera facultate disponendi.
- 2 Ita ut per illud ab onere præstandi alimenta filiis non liberetur.
- 3 Filii de eodem legato in præjudicium Patris disponere possunt, nec tenentur cum alimentis compensare ex pluribus. & n. 9. 10. & 11.
- 4 Pater obsequi debet testatoris voluntati cujus est hæres.
- 5 Hæres non potest immutare destinationem legati à testatore factam.
- 6 Legatarius dilector quàm hæres censetur in re legata.
- 7 Legatum per interversionem voluntatis testatoris inutile reddi non debet.
- 8 Testatoris voluntas exequenda est.
- 9 Alimenta a Patre præstita filiis absque protestatione censentur data citra animi cõpensandi.
- 10 Pater administrator bonorum filii non præsumitur alimenta illi donare voluisse.
- 11 Administratio tamen debet esse vera, & non sufficit ficta.

DECISIO II.

Creditum Didaci de Avila Authoris D. Ciaciaperci vigens contra hæreditatem Jacobi Patris ex eo decedens, quod is non adimpleverit neque Investimentum, neque multiplicum R. P. D. de Avila sibi ejusdem Didaci favore demandatum, compensatum minime dici posse cum alimentis ab eodem Jacobo Patre subministratis, in conflictu sententiarum; censuit tandem S. Tribunal die 15. Julii elapsi anni 1720. tum quia Jacobus non potuerit, tum quia noluerit proprium debitum cum alimentis compensare; Cumque iterum examinatis in hodierna audientia circumstantiis, in quibus subministrata fuerunt alimenta, Domini adhuc arbitrati sint, quod prætenfæ compensationi uterque defectus obsteret, potestatis scilicet, & voluntatis responderunt persistendum esse in decisis.

Defectus

Defectus enim potestatis sanè indè emerferat quod R. P. D. Hieronymus in eodem Testamento, in quo sibi hæredem nuncupavit Jacobum Fratrem, ei pariter demandavit favore Didaci, & Hieronymi ejus filiorum investimentum multiplicandum usque ad ætatem 20. annorum ea insuper addita provisione quod cum Didacus, & Hieronymus prædicti ad dictam ætatem 20. annorum pervenerint Loca Montium &c. sint libera ipsius Didaci, & Hieronymi ad hoc ut ipsi tam Loca Montium, quam illorum fructus vendere, & illorum integrum pretium in emptionem unius; vel plurium Romanæ Curie officiorum &c. convertere, ac de illis &c. pro eorum libito voluntatis disponere liberè possint, & valeant -- Nam cum ex hujusmodi dispositionis tenore aperte convinceretur, investimentum relictum fuisset Didaco, & Hieronymo eorum propria contemplatione, & independenter à Jacobo Patre, & cum interdictione ususfructus regulariter Patri debiti in Bonis adventitiis filii, indè cum libera, & absoluta potestate de illo quomodolibet disponendi pro libito voluntatis, certum indè insurgebat consequens quod juxta mentem, & voluntatem Testatoris, investimentum cedere integre deberet commodo, & utilitati Legatariorum absque ulla participatione Jacobi Patris, neque quoad administrationem, neque quoad emolumentum, ut præ cæteris denotabat generalis, & amplissima illa facultas disponendi ipsi dumtaxat Legatariis tributa juxta regulam *Text. in l. Mater C. ad Terullian.* quam in proposito expendunt *Surd. conf. 259. n. 17. lib. 2. Gratian. discept. for. cap. 227. num. 16. & seqq. Merlin. Pignat. contr. for. 29. n. 26. & Boer. dec. 193. n. 2.*

- Quo posito virtualiter etiam prohibita dicenda erat ejusdem legati diminutio, & conversio ad commodum Patris, ut is expleto multiplico valisset subtrahere alimenta proportionabiliter ad illius redditus; Tum quia hac admitta subtractione, legatum non amplius contineret privativum filiorum commodum, sed potius respiceret Patris utilitatem, & idemmet Pater per indirectum consequeretur, id quod secundum Testatoris intentionem fuerat pro solis filiis dispositum contra elementare Juris principium, de quo *Surd. con. 301. nu. 74. & decis. 21. num. 4. Menoch. conf. 1105. n. 18. & de præsumpt. lib. 4. præsumpt. 189. nu. 82. Mangil. de imput. quæst. 51. n. 30. & Scacc. de commerc. & Mercat. §. 1. quæst. 7. par. 7. ampl. 11. nu. 2.* Tum etiam quia in ea hypothefi, de qua cogitavit Testator, quod nempe Jacobus multiplicum complevisset, filiisque de facto consignasset, incompatibilis remaneret Alimentorum subtractio pro intranti quantitate fructuum ex eodem multiplico retrahendorum cum facultate disponendi de forte & fructibus dicti multiplici filiis absolute, & pro libito voluntatis concessa, nam si in hoc præciso casu Pater prohibere filiis non poterat dispositionem, imo si eo intuitu Testator legaverat, ut filii de illo, ejusque fructibus inconsulto Patre disponerent, hinc Jacobus Pater valisset alimenta, vel denegare, vel imminuere nisi insimul contunderet prælibatam disponendi facultatem, qua mediante licitum erat filii multiplicum alienare, ejusque fructus in alios usus sibi magis bene visos convertere, atque etiam disperdere ad *Text. in Clement. final. de ætat. & qualit. cap. 1. verbo liberè de reg. Jur. in 6. Dec. conf. 41. num. 14. lib. 2. Gozzad. conf. 47. n. 9. Gratian. discept. for. cap. 919. num. 13. & 20. & Rot. dec. 176. num. 27. par. 2. rec. etiam in præju-*

dicium Patris, qui nequisset filiorum libertatem cohibere, jam quod ea proveniebat ex placito Legantis, cui Pater hæres in hac parte parere tenebatur ad *Text. in l. cum à Matre C. de rei vindic. Conciol. de hæred. art. 3. num. 8. Rota in Ariminen. fideicommissi Bandi de Bandis 15. Aprilis 1701. §. Et demum coram Eminentissimo Domino Cardinali Scotto, in Urbinaten. Mantentionis, seu Spolii 2. Maii 1601. §. Secundus coram b. me. Muro & in Forolivien. fideicommissi de Torellis super reservatis 20. Maii 1705. §. Quibus coram Me.*

In his igitur terminis parum relevabat quod Pater alere non teneatur filium divitem, & aliudè de alimentis provisum in modum, ut quantenus fuisset confectum multiplicum Jacobus valisset excipere quod Didacus sese aleret ex illius fructibus; Quoniam excusatio hujusmodi tunc Patri prodesse posset quando nulla resisteret dispositio Testatoris, quæ innovasset dispositionem Juris, sive quando præceptum Testatoris Patrem efficaciter non obligasset ad servandam integritatem, & libertatem relicti, non verò in præsentis facti specie, ubi ex opposito Testator legatum integrè contulit Legatariis, tam scilicet quoad commodum, quam respectu administrationis, & omnimodæ dispositionis, atque insuper medio qualitatis hæreditariæ effectit quod Pater diminueri non valeret legati plenitudinem, cum in his circumstantiis nulla ex legato oriri possit exceptio eximens Patrem à subministrazione alimentorum eo quod in hoc casu legatum ipsum suam habuit à Legante destinationem, quam hæres non valet immutare juxta doctrinam *Imolæ in Clement. 1. contingit in princ. de relig. domib. Dec. in cap. cum accepissent n. 26. & 52. de constitut. Pacian. conf. 8. n. 20. Marot. contr. for. cap. 1. num. 25. & seqq. & Monet. de commut. ultim. vol. cap. 5. n. 40. cum seq.*

Præsertim ubi innovatio vergeret ad commodum proprium, & in præjudicium Legatarii, quia tunc majorem fortiretur in jure resistentiam ob prædilectionem Testatoris militantem favore Legatarii in Concurfu hæredis quoad executionem Legati ex firmatis per *Menoch. conf. 200. nu. 23. Bert. conf. 97. n. 20. lib. 2. Ciriaco. contr. 13. n. 43. & Rot. dec. 627. n. 3. par. 2. rec.* Eoque magis ubi per innovationem legatum evasisset inutile, ut argumento *Text. in l. 2. ff. de liber. & posth. & l. fundus qui locatus ff. de fund. infruct. in puncto advertit Ripa in l. cum filio n. 69. & ibi etiam Socin. jun. n. 226. ff. de legat. 1. Surd. conf. 116. n. 38. ac nu. 55. cum seqq. Card. de Luc. de servit. disc. 61. num. 21. & Rot. coram Ludovis. dec. 444. sub n. 7.* Proût sanè hic contigisset quatenus Legatarii illud reservare tenerentur pro alimentis, nam exinde inoperativum remansisset respectu facultatis liberè de illo disponendi; Qua posita indeclinabilis in dicto casu fuisset legati inutilitas si non respectu rei, quæ semper remansisset in Dominio, & administratione Legatariorum, saltem quoad modum utendi, & circa liberam, & absolutam disponendi facultatem, quæ utpotè expressè à Testatore demandata debebat suum effectum, & executionem peculiariter consequi juxta *Text. in l. 1. C. de Sacros. Eccles. & Can. voluntas 13. quæst. 2. Socin. jun. conf. 65. n. 1. lib. 1. Decian. conf. 46. n. 4. lib. 4. Mantie. de conject. ultim. volunt. lib. 3. ut. 3. n. 1. Rot. in Maceraten. contributionis 14. Junii 1702. §. Non obstante coram Rõno D. meo Lancetta Decano, & in Placentina Legati Pii 14. Decembris 1705. §. Fortius coram eodem.*

Et demum vetitam fuisse mutationem dicti libe-

ri usus, & applicationem Legati in exonerationem Paterni debiti, sine difficultate in præfenti concludendum esse Domini censuerunt, & quia agebatur de Legato per ipsummet Patrem filiis consignando, & quia ejus libera fruitio cum aded efrenata disponendi facultate juxta intentionem Testatoris effectum fortiri debebat etiam quando filii cum Patre conviverent, & sub Patria potestate perdurarent: Quibus præmissis animadversionibus manifestè colligebatur, Testatorem, & alienationem, & dispositionem legati Nepotibus permisisse ea præcipuè contemplatione excludendi, & prohibendi conversionem & consumptionem Legati in causam alimentorum, nam cum Testator non ignoraret quod Pater de jure poterat subtrahere alimenta proportionabiliter ad fructus multiplici, si deinde providit quod nihilominus filiis consignaret multiplicem, & sineret quod illi valeret de eorum fructibus pro libito voluntatis disponere: ecce clarum & manifestum quod eo mentis aciem direxerit, ne Pater ex Causa dicti Legati ullam consequeretur exemptionem ab onere subministrandi consueta alimenta, quoniam nisi hæc fuisset intentio Testatoris, is utique non demandasset traditionem Legati, quod potius penès se Pater retinere debuisset, ut inde illius fructus directè, & sine inutili, & vitioso circuitu pro alimentis expenderet, argumento *Text. in l. affe toto 77. ff. de hered. instit. de quo Peregr. de fideic. art. 16. n. 114. & in Bonon. fideicommissi de Bazzanis 4. Julii 1704. §. Objectum coram Rmo Decano*; Multoque minus facultatem concessisset disponendi de illis fructibus, quos sciebat erogandos fore in satisfactionem consueta alimentis juxta firmata per *Gobb. consult. 149. n. 38. & seqq. Rocc. select. Jur. disp. cap. 194. n. 85. Rot. in Casenaten. præfense Successionis 3. Martii 1698. §. Neque poterat cor. b. m. Ansaldo, & in Romana Pecuniaria 23. Junii ejusdem anni §. Primum autem coram Rmo Decano*, quando præsertim eadem satisfactio procedere debuisset de manu ipsorum filiorum forsan in Paterna Mensa recumbentium, quia improbabilius reputabatur quod Testator, qui omnimodam Legati libertatem exoptaverat, postea permiserit eosdem filios prægravari ad refusionem alimentorum à Patre perceptorum ex firmatis per *Natt. conf. 530. n. 10. vol. 3. Paris. conf. 81. n. 5. lib. 3. Tiraquell. in tract. l. si nunquam de donat. verb. revertatur n. 134. & in proximis terminis bene advertit Bert. conf. 139. sub n. 18. vers. addidit etiam Testator lib. 2. & Merlin. Pignat. contr. for. cap. 29. n. 24. lib. 1.*

Defectui potestatis correspondebat quoque alter defectus voluntatis, nam cum Jacobus Didaco alimenta simpliciter subministraverit per sua provisione absque ulla protestatione compensandi, omnis præsumptio suadebat, alimenta fuisse subministrata citrà animum compensandi juxta auctoritates citras in Decisione §. *Et hinc superfluum cum quibus concordant Alex. conf. 110. lib. 7. Dec. conf. 628. n. 6. Cravetr. conf. 86. n. 2. Gratian. discepti. for. cap. 160. n. 17. & cap. 374. n. 17. & seq. Rot. cor. Cerro dec. 362. n. 5. & dec. 6. n. 4. de impress. in Mantiff.*; Nec ab ea recedi poterat ex contraria præsumptione in exclusionem Donationis militante, quando agitur de Patre administratore Bonorum filii per *Text. in l. Nefennius 36. ff. de negot. gest.* Quoniam conclusio ista in terminis Patris Administratoris verissima, applicabilis haud videbatur præfenti hypothesi, in qua Jacobus neque de facto administravit, neque de jure ad-

ministrare valuisset Multiplicem à R. P. D. Hieronymo demandatum, quo posito quæstio erat potius de Patre filii debitore, cujus favore nunquam inducta dicitur compensatio nisi præcessisset protestatio compensandi, quæ præsumptam Patris liberalitatem excluderet juxta communioem sententiam latius in Jure, & ex peculiaribus facti circumstantiis comprobata in dicta Decisione.

Et ita approbando in reliquis eandem Decisionem, quæ omnibus occurrit exceptionibus hodiè denudè repetitis resolutum fuit videntibus etiam 5. & 6. & utraque.

R. P. D. MUTO.

ROMANA ALIMENTORUM ET DOTIUM.

Lunæ 30. Martii 1705.

ARGUMENTUM.

Et si transversales ultra primum gradum alimenta sibi præstare minimè teneantur; id tamen ex æquitate inter nepotem, & amitam non procedit; Alimenta verò hujusmodi comparativè ad meram necessitatem taxanda sunt, quidquid secus in aliis. Onus alendi ex æquitate profluens in successores bonorum non transit ad differentiam illius quod descendit ex testamento & aliis titulis. Mutuum argumentum valet inter alimenta & dotem.

SUMMARIUM.

- 1 Alimenta inter transversales ultra primum gradum non debentur.
- 2 Limita ex æquitate inter nepotem ac amitam, & è converso.
- 3 Hæc æquitas apud omnia tribunalia recepta est.
- 4 Alimentorum ab onere non eximendus qui per illa in egestatem conjici non probat.
- 5 Alimenta debita ex æquitate, de qua supra, taxantur ad limites mere necessitatis, quidquid secus in illis debitis jure actionis.
- 6 Alimentorum quantitas justa est, quæ sufficit attentata qualitate personæ alendæ.
- 7 Alimenta non debentur inter Consobrinos, quia cessat æquitas concurrens inter Nepotem, & amitam.
- 8 Alendi onus uti bonis infixum transit in successores, sed vide n. 11. & 12.
- 9 Alimenta inter transversales debentur ex æquitate naturali, non ex jure successionis.
- 10 Idèdque successores bonorum ad illa non tenentur.
- 11 & 12 Explicatur conclusio, de qua n. 9.
- 13 Ab alimentis ad dotem & è converso valet argumentum.

DECISIO III.

Cum Blanca Maria, ejusque filii extrema egestate laborarent duplex judicium coram A. C. introduxerunt contra nepotes & fratres consobrinos respectivè, alterum super manutentione in quasi possessione consequendi alimenta, alterum verò super augmento dictorum alimentorum, & dotium constitutione, & manutentionem in genere

nerè obtinuerunt, nec non alimenta subministrari Blanchæ Mariæ amitæ in summa scutorum duorum pro quolibet mense, duabus puellis in aliis scutis duobus pro qualibet in singulos menses, & in uno scuto mensuali filio masculino, ac demum dotes subministrari in scutis 450. pro qualibet puella; Unde interposita appellatione à dicto judicato per fratres de Juliis, causa per signaturam justitiæ fuit mihi commissa, ideoque ultra dubium super manutentione, quod in hodierna audientia propofui, subscripti præinsertum -- *an & in qua summa alimenta & dotes debeantur* -- quo proposito Domini responderunt, alimenta deberi Blanchæ Mariæ pro summa scutorum trium mensurorum, & in reliquis negativè in omnibus.

- Etenim quoad subministrationem alimentorum
- 1 Blanchæ Mariæ amitæ stetit ratio resolutionis in eo quod licet inter transversales actio petendi alimenta ultra primum gradum non extendatur juxta *Text. in l. Mutus ff. solut. marr. l. qui filium ff. Ubi Pupill. educ. deb. & tradunt Tranchedin. Consulti. 38. n. 12. Garzi. de expens. & melior. cap. 3. n. 35. vers. sed verius. Molin. de Primog. Hispan. lib. 2. cap. 15. num. 67. & 68. Fontanell. de Pact. nupt. claus. 5. gloss. 8. p. 9. n. 46. Franc. dec. 178. n. 2. & 3. Sesse dec. Aragon. 268. n. 13. Rot. dec. 408. n. 16. & 17. p. 5. dec. 204. n. 8. & 9. p. 14. rec. & in Neapolitana seu Romana Educationis seu alimentorum coram Reverendissimo D. Decano impressa post Gob. tract. var. dec. 4. n. 3. & dec. 7. n. 6. Nihilominus attentata sanguinis charitate inter consanguineos pietatis instinctu servari solita, ac naturali æquitate, in jure tam Pontificio, quam Cæsareo statutum reperitur; nepotem amitæ, ac è converso amitam nepoti alimenta præstare teneri, ut est *Text. in cap. 1. verb. amita. de cohabit. Cleric. & in l. si quis à liberis sub vers. Verum autem ff. de liber. agnoscen. & hanc sententiam communiter tenuerunt Doctores, & extera tribunalia, ut videre est in magistrali dec. 449. n. 4. & seqq. coram Dunozett. jun. ubi ex professo articulus examinatur, & præter innumeros ibidem relatores firmant Card. de Luc. de dot. disc. 142 sub n. 63. vers. verum Boss. de matrim. tit. de aliment. cap. 8. n. 580. & 585. de dot. cap. 5. n. 96. cum seqq. & cap. 16. n. 208. Panimoll. dec. 99. n. 4. & constanter sequutum fuit nostrum Tribunal in d. dec. 449. coram Dunozett. jun. dec. 53. vers. quibus non obstat post Fenzon. ad statut. urb. dec. 671. n. 4. & seqq. coram Merlin. dec. 319. num. 2. & 3. coram Manzaned. & in Romana alimentorum 27. Junii 1687. §. Validitati coram b. m. Hervault.**

Non obstat quod nepos tunc teneatur præstare alimenta amitæ quando est dives, & divitiæ superabundant pro ejus congrua sustentatione, secus verò si talis opulentia non concurrat. Etenim objectum submovetur ex facto; quippe quia attentato patrimonio illorum de Juliis resultante ex statu firmato per Peritum, idem commode subire valent onus præstandi hanc tenuem summam scutorum trium in quolibet mense absque eo quod reducantur egeni, idèdque dictam præstationem haud effugere valent, ut in terminis respondit *Rot. dec. 249. n. 6. part. 2. rec.*

Posita obligatione præstandi alimenta Domini censuerunt eadem esse taxanda in scutis tribus mensuris; quandoquidem cum non debeantur jure actionis, quo casu præstari deberent juxta statutum & dignitate personæ alendæ, sed tantum ex titulo charitatis & pietatis, & si ad limites mere naturalis necessitatis, ut distinguendo casum

à casu firmat *Rota in Romana alimentorum 6. Junii 1701. §. est etiam cum seqq. coram R. P. D. meo Ansaldo, & in alia Romana alimentorum 22. ejusdem mensis & anni §. præsuppositis & seqq. coram Reverendissimo D. meo Decano. Hæc summa scutorum trium pro singulo mense, indubium est, sufficere, attentata qualitate personæ alendæ ad necessariam vitæ sustentationem ad tradita per Scannarol. de visit. carcerat. lib. 3. cap. 1. d. n. 12. usque ad 16.*

Quò verò ad alimenta petita per Fratres consobrinos responsum fuit, non deberi, quoniam illa æquitas considerata à lege, promanans ex charitate sanguinis, & pietatis instinctu, quæ efficit ut ultra primum gradum præstari debeant alimenta à nepote pauperi amitæ, non potest extendi ad consobrinos, erga quos cessat dicta æquitas à jure considerata, ut animadvertit *Petr. Barbosa in l. 1. p. 4. n. 125. vers. prima est, & n. 116. Cancr. var. resol. p. 1. cap. 16. n. 31. Calvin. de æquitat. lib. 1. cap. 83. n. 37. Intriglot. singul. 97. n. 189. lib. 3. Card. de Luc. de dot. disc. 142. n. 63. Sess. dec. Aragon. 268. n. 2. & 11. bene Rota dec. 194. n. 1. & seqq. p. 7. dec. 204. n. 8. p. 14. rec.*

Nulatenus refragante quod alimenta non petuntur contra consobrinos ex persona propria, sed tamquam hæredes Patris & avunculi respectivè, qui alimenta præstare tenebatur, cum tale onus utpote rebus infixum cum universitate bonorum ad possessores transeat, ut tradit *Card. de dot. cap. 6. d. n. 28. ad 30. cum seqq. Card. de Luc. eod. tract. disc. 28. n. 7. Rot. in rec. dec. 408. n. 16. & 17. p. 5.*

Etenim objectum corrui ex quo, cum onus præstandi alimenta in transversalibus proveniat ex charitate sanguinis, & naturali æquitate, nulatenus verò ex jure successionis. *Marescott. var. resol. lib. 2. cap. 83. n. 40. vers. dicit quod cum frater. Sesse dec. Aragon. 268. n. 2. Rot. decif. 438. num. 4. & 5. p. 1. recen. Verior & communior est sententia quod sit personale & rebus haud infixum, & per consequens transire non valet ad hæredes & possessores bonorum alere debentis, per cujus obitum quælibet obligatio alendi extincta remansit per ea quæ tradit *Adden. ad Ramon. conf. 2. sub n. 2. Berol. conf. 186. n. 16. lib. 1. Dec. conf. 29. n. 8. Cephal. conf. 631. n. 30. lib. 5. Giurb. dec. 5. n. 46. & in specie Card. de Luc. de dot. disc. 5. n. 8. disc. 38. n. 6. & disc. 45. n. 3. Franc. dec. 178. & dec. 686. per tot. Rot. post Gob. tract. var. dec. 4. n. 9. & seqq. decif. 7. n. 12. cum seqq.**

Contrariæ verò auctoritates procedunt, vel quando alimenta sunt in testamento legata, vel bona assignata pro eorum satisfactione, vel quando petuntur contra possessores bonorum ascendentium etiam vigore *auth. res quæ C. commun. de legat.* in quibus terminis onus alendi descendentes est reale, & transit ad possessores bonorum; secus verò est in casu nostro in quo bona proveniunt à transversali per cujus obitum omnis ejus obligatio extincta remansit, ut distinguendo casum à casu firmant *Barbasal. super riur. Sicil. singul. 85. n. 7. Monter. dec. 26. n. 38. Giurb. dec. 5. n. 46. Franc. d. dec. 178. n. 9. Hieron. de Leo. dec. Valentin. 27. n. 18. lib. 1. Mell. ad Castell. de Aliment. cap. 66. n. 22. Boss. eod. tract. cap. 8. nu. 580. Rot. post Gob. tract. var. decif. 4. n. 12. & seqq. & decif. 7. num. 15. & seqq. ubi contrariis respondetur.*

Ex rationibus hucusque deductis facilius fuit resolutio quoad dotes, quas Domini non deberi censuerunt, etenim eadem ratio, quæ militat in